

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců JUDr. Marcely Sedmíkové a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobců: **a) M. K.**, nar. X, **b) J. B.**, nar. X , oba žalobci t. č. ve výkonu trestu odnětí svobody ve Věznici Valdice, Nám. Míru 55, Valdice, oba zast. JUDr. Danielem Novotným, Ph.D., advokátem se sídlem Valdštejnovo nám. 76, Jičín, proti žalované: **Vězeňská služba České republiky**, Nám. Míru 55, Valdice, PSČ 507 11, v řízení o žalobách proti rozhodnutím žalované ze dne 22. 1. 2013, bez označení č.j., o stížnostech žalobců proti rozhodnutí o uložení kázeňského trestu, **t a k t o :**

- I. **Rozhodnutí žalované ze dne 22. 1. 2013, kterým bylo rozhodnuto o stížnosti žalobce M. K. proti uložení kázeňského trestu ze dne 16.1.2013, se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.**
- II. **Rozhodnutí žalované ze dne 22. 1. 2013, kterým bylo rozhodnuto o stížnosti žalobce J. B. proti uložení kázeňského trestu ze dne 16. 1. 2013, se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.**
- III. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

- I. **Rozhodnutí žalované, obsah žaloby, vyjádření správního orgánu**

[1] Žalobce M. K. [dále „žalobce a“)“] a žalobce J. B. [„žalobce b“)“] se společnou žalobou ze dne 31.1.2013, doručenou nadepsanému krajskému soudu prostřednictvím Městského soudu v Praze dne 24.7.2015, domáhali přezkoumání rozhodnutí o výsledku řízení ve věci jim uloženého kázeňského trestu – celodenního umístění do uzavřeného oddělení na 20 dnů, který byl oběma žalobcům uložen podle § 46 odst. 3 písm. g) zákona č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZVTOS“).

[2] Krajský soud předně konstatuje, že v případě obou žalobců se jednalo o tentýž druh kázeňského provinění, tedy porušení ust. § 28 odst. 3 písm. b) ZVTOS, při rozhodování vycházely správní orgány z týchž důkazů, rozhodnutí o uložení kázeňského trestu, a stejně tak i následně vydaná rozhodnutí o stížnosti, jsou obsahově zcela identická, pochopitelně vyjma identifikace kázeňsky potrestaných osob žalobců. Jejich kázeňské provinění mělo spočívat v tom, že dne 24.11.2012, na vycházkovém dvoře ubytovny D Věznice Valdice, vykouřili pod údajnou pohružkou násilí cigaretu marihuany. Oba žalobci byli dne 26.11.2012 podrobeni kontrolnímu testu na přítomnost omamných a psychotropních látek, který vyšel pozitivní na kannabionoidy. Výsledek šetření ve věci pozitivního vzorku moči u obou odsouzených, které bylo vedeno pod č.j. VS 4/100/2012-22/Prev/104, dle správních orgánů prokázalo nedůvěryhodnost výpovědí obou žalobců. Ty byly vyhodnoceny jako účelové, se snahou vyhnout se potrestání.

[3] Kázeňský trest byl žalobcům uložen správním orgánem I. stupně rozhodnutími ze dne 16.1.2013. Spočíval v jejich celodenním umístění do uzavřeného oddělení na 20 dnů. Stížnosti žalobců proti tomuto rozhodnutí zamítl ředitel Věznice Valdice rozhodnutími ze dne 22.1.2013. Společně podanou žalobou se žalobci domáhali přezkoumání uvedeného rozhodnutí žalované podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s. ř. s.).

[4] V žalobě se zaměřili na zpochybnění své viny s tím, že se vytýkaného jednání sice dopustili, avšak učinili tak pod nátlakem odsouzeného R. D.. Připomněli, že dobrovolně ohlásili skutek, kterého se dopustili a objasnili důvody svého jednání. Pravdivost jejich výpovědí měl potvrdit odsouzený Š. J., a to i přesto, že byl údajně zastrašován příslušníkem vězeňské služby. Dalším odsouzeným, který měl uvedené skutečnosti potvrdit, nicméně veden obavami z možných následků raději nevypovídal, byl P. Š.. Žaloba byla následně doplněna advokátem, který byl žalobcům soudem ustanoven jako jejich zástupce pro toto řízení. V doplněné žalobě zejména zdůraznil, že **skutkový stav věci nebyl zjištěn natolik spolehlivě, aby byl dostatečným podkladem pro rozhodnutí o stížnostech žalobců**. Nesporoval, že žalobci požili omamnou a psychotropní látku, čímž naplnili znaky zakázaného jednání uvedené v § 28 odst. 1 písm. b) ZVTOS. Zdůraznil však, že k tomu, aby uvedené jednání mohlo být kázeňským přestupkem, je nutné objektivizovat zavinění osoby, která se zjištěného jednání dopustila. Namítl, že dosud shromážděné důkazy nevyvrátily tvrzení žalobců, že byli k požití omamné látky donuceni odsouzeným D. Zdůraznil, že nebyly provedeny výslechy svědků, které žalobci navrhovali, o čemž svědčí prohlášení odsouzeného Š. D. a odsouzeného Š. Ž., které mělo být připojeno k doplněnému podání, avšak nebylo, jak krajský soud ověřil. Z vytýkaných důvodů požadoval napadená rozhodnutí ve věcech obou žalobců zrušit a věc vrátit žalované k dalšímu řízení.

[5] S přihlédnutím k ust. § 74 odst. 1 s.ř.s. se na výzvu krajského soudu k žalobě vyjádřila žalovaná v podrobně zpracovaném stanovisku ze dne 14.5.2013. V něm pod částí II. až IV. zaznamenala průběh řízení před správním orgánem I. stupně. Pod bodem V. a VI. podrobně rozebrala, na základě jakých důkazů bylo o stížnostech žalobců ředitelem věznice rozhodováno. Uvedla, že žalobcům byly uloženy kázeňské tresty na základě záznamu o kázeňském přestupku ze dne 10.1.2013. Dalším podkladem pro rozhodnutí byl výsledek šetření příslušníků oddělení prevence a stížností (dále „OPaS“), vedený pod č. j. VS-1/73/2012-22/Prev/PP104. Toto šetření, resp. jeho závěr, neprokázalo podíl dalších osob, které by žalobce k požití drog nutily. Dle žalované se lze jen domnívat, že se žalobci snažili vědomě poškodit další odsouzené, event. se svým doznáním ke konzumaci drog snažili vyhnout následnému odhalení v rámci prováděného monitoringu službu konajícími dozorci. Uložený kázeňský trest lze považovat za adekvátní závažnosti spáchaného přestupku. Ve vyjádření je přesně ocitován popis skutku, který je žalobcům kladen za vinu, stejně tak obsahuje přesné znění výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně si žalobci podali stížnost, opět naprosto shodnou, o jejímž obsahu rozhodl dne 22.1.2013 ředitel věznice tak, že ji u obou žalobců jako nedůvodnou zamítl.

[6] Pod bodem VII. A VIII. vyjádření odkázala žalovaná na pravidla pro ukládání kázeňských trestů tak, jak jsou upravena v ZVTOS a vyhláškou č. 345/1999 Sb., kterou se vydává řád výkonu trestu odnětí svobody, ve znění pozdějších předpisů (dále „ŘVTOS“). Obecnou definici kázeňského přestupku obsahuje ust. § 46 odst. 1 ZVTOS, přičemž přestupek žalobcům kladený za vinu byl dle přesvědčení žalované nezpochybnitelným způsobem prokázán a specifikován s odkazem na ust. § 28 ZVTOS. Zdůraznila, že celé řízení bylo vedeno v souladu s příslušnými právními a vnitřními předpisy, konkrétně ZVTOS, ŘVTOS a Nařízením generálního ředitele VS ČR č. 32/1999, o kázeňském řízení u obviněných, odsouzených a chovanců.

[7] V doplňujícím podání ze dne 5.8.2015 reagovala žalovaná toliko na doplnění žaloby provedené zástupcem žalobců, které jí bylo zasláno na vědomí s tím, že na správnosti vydaných rozhodnutí u obou žalobců setrvala. Rozhodnutí z popsanych důvodů považovala za objektivní, náležitě odůvodněná, zachycující skutečnosti, které byly podkladem pro jejich vydání, a důkazy, na jejichž základě byla vina obou žalobců prokázána. Závěrem navrhla žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

II. Skutková zjištění

[8] Krajský soud byl povinen v souladu s § 75 s.ř.s. přezkoumat napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž byl povinen vycházet ze stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, tj. ze stavu k datu 22.1.2013, kdy byla napadená rozhodnutí žalované, tedy rozhodnutí o stížnosti proti uložení kázeňského trestu, vydána. Ze správního spisu, který **se vztahoval ke kázeňskému řízení vedenému proti osobě žalobce M. K.**, ověřil tyto skutečnosti.

[9] V záznamu o kázeňském přestupku odsouzeného vyhotoveném dne 10.1.2013 jsou zachyceny skutečnosti zaznamenané pod bodem [1] a [2] tohoto rozsudku. Dále je připojena zpráva Ústavu klinické biochemie a diagnostiky FN Hradec Králové ze dne 29.11.2012, z níž se podává, že výsledek vyšetření moči byl u žalobce a)

pozitivní na kannabionoidy. V listině s názvem „Závěrečná zpráva o provedeném šetření ve věci pozitivního vzorku moči ods. M. K. ze dne 26.12.2012“ je zmíněn výsledek vyšetření moči již výše uvedený. Dále se ve zprávě uvádí, že žalobce a) trval na tom, že cigaretu marihuany byl donucen vykouřit pod pohrůžkou násilí. Dne 8.1.2013 měl být, jak se ve zprávě uvádí, proveden pohovor s oběma žalobci, kteří setrvali na svých původních přednesech. Vyslechnut byl rovněž ods. J., přičemž tyto tři osoby zakreslily odlišné místo, kde mělo k jednání dojít. Tyto skutečnosti byly vyhodnoceny tak, že k žádnému vynucenému násilí vůči žalobcům nedošlo.

[10] Dále správní spis obsahuje další „Závěrečnou zprávu k šetření podle § 158/1 tr. řádu“ ze dne 11.1.2013, která se vztahuje k oběma žalovaným a ods. Štěpánu Jeníkovi. Důvodem vypracování této zprávy bylo jejich podání, v němž tvrdili, že žalobce a) a žalobce b) byli pod pohrůžkou násilí donuceni vykouřit cigaretu marihuany. Zpráva obsahuje dílčí stanoviska obou žalobců a ods. J. Dále zmiňuje, že se výše uvedení ve svých přednesech rozcházel, stejně tak se rozcházely jejich výpovědi s výpověďmi ods. R. D., M. B., J. E. a T. O.. Závěrem zprávy se podává, že nebyly shledány důvody k zahájení úkonů trestního řízení, neboť nebyly zjištěny žádné skutečnosti nasvědčující tomu, že byl spáchán trestný čin nebo přestupek.

[11] O kázeňském trestu pro žalobce M. K. bylo rozhodnuto dne 16.1.2013 vrchním komisařem, mjr. P. S., tedy správním orgánem I. stupně. Žalobci a) byl podle § 46 odst. 3 písm. g) ZVTOS udělen kázeňský trest spočívající „v celodenním umístění do uzavřeného oddělení na 20 dnů“, neboť svým jednáním porušil ust. § 28 odst. 3 písm. b) ZVTOS. V části s názvem popis skutku je zaznamenán výsledek kontrolního testu moči ze dne 26.11.2012 na přítomnost omamných a psychotropních látek. V části nazvané odůvodnění je zachycen skutkový stav věci, resp. doznání žalobce a) k donucenému vykouření cigarety marihuany. V odůvodnění je obecný odkaz na výsledek šetření ze dne 10.1.2013, č.j. VS 4/100/2012-22/Prev/104, z jehož závěrů vyplývá, že výpověď žalobce a) je nedůvěryhodná, zřejmě vedena snahou vyhnout se kázeňskému trestu. Z obsahu protokolu nelze seznat, zda-li byl žalobce seznámen s podklady, které budou sloužit pro rozhodnutí o kázeňském trestu. Ke zvolenému druhu a výši kázeňského trestu je v odůvodnění uvedeno následující: „Při rozhodování o uložení kázeňského trestu (jeho druhu a výše) bylo přihlédnuto zejména k závažnosti spáchaného kázeňského přestupku, okolnostem, za kterých byl spáchán, k dosavadnímu chování jmenovaného odsouzeného. Výše kázeňského trestu je úměrná závažnosti spáchaného kázeňského přestupku.“ Proti kázeňskému trestu si žalobce a) téhož dne podal stížnost, v níž setrval na svém počátečním stanovisku, kdy požití drogy nepopíral, nicméně byl k vytýkanému jednání donucen pod pohrůžkou násilí.

[12] O stížnosti žalobce a) rozhodl ředitel věznice dne 22.1.2013 tak, že ji neshledal důvodnou, neboť ze shromážděných důkazů vyplývá, že se žalobce a) kázeňského přestupku, který mu byl kladen za vinu, dopustil, přičemž neuvedl další skutečnosti, které by k jeho objasnění mohly přispět. Odkázal v obecné rovině na obsah v tomto rozhodnutí opakovaně zmiňované zprávy pod č. j. VS 4/100/2012-22/Prev/104. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně o druhu a výši trestu považoval rovněž za přiměřené a náležité odůvodněné, neboť je adekvátní závažnosti žalobcem a) spáchaného kázeňského přestupku.

[13] Správní spis vztahující se k osobě žalobce b), tedy J. B., je ve svém obsahu naprosto shodný se správním spisem vedeným k osobě žalobce a). Tedy obsahuje stejné důkazy, text záznamu o kázeňském přestupku žalobce b), obsah a odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně včetně rozhodnutí o stížnosti. Založené zprávy jsou rovněž naprosto identické se zprávami ve spise žalobce a).

[14] Žalovaná k výše shrnutým obsahům správních spisů ještě volně připojila zprávu o vyřízení stížnosti žalobce a), tedy M. K. Ve zprávě ze dne 14.3.2013, č.j.: VS 01/049/004/2013-50/KON/134, tedy ve zprávě vyhotovené téměř dva měsíce po datech vydání žalobou napadených rozhodnutí, je zaznamenán výsledek šetření vztahující se ke stížnosti žalobce a) v návaznosti na výsledek řízení o kázeňském přestupku. Stížnost byla vyhodnocena jako nedůvodná.

III. Právní úprava a stanovisko krajského soudu

[15] Krajský soud cítí potřebu připomenout, že ke kázeňskému provinění obou žalobců došlo již v listopadu 2012. Žaloba byla podána včas, nicméně u místně nepřislušného soudu. Nadepsanému soudu byl spisový materiál předložen teprve 24.7.2015. Tento úvod zvolil krajský soud zejména z těch důvodů, že v minulosti žaloby proti uloženým kázeňským trestům, resp. proti rozhodnutím o stížnostech, opakovaně projednával a vyslovil závazný názor, jakým způsobem má být vedeno řízení před správními orgány, jakým způsobem je nezbytné pracovat s důkazy a vypořádat se s nimi v odůvodnění rozhodnutí tak, aby bylo přezkoumatelné (např. rozhodnutí ze dne 30.7.2014, č.j. 30A 5/2014-55, ze dne 26.6.2014, č.j. 30A 97/2014 či ze dne 29.1.2015, č.j. 30A 99/2014). Z úřední činnosti je soudu známo, že se žalovaná těmito požadavky v nově projednávaných a rozhodovaných věcech řídí. V tomto konkrétním případě však s ohledem na data vydání přezkoumávaných rozhodnutí nezbyvá, nežli konstatovat, že ta byla vydána způsobem, který krajský soud žalované v minulosti vytýkal. Po projednání věci tedy neshledal důvod, pro který by se měl od dříve uplatněných požadavků odchýlit.

[16] Ustanovení § 47 odst. 1 ZVTOS zní takto: „*Kázeňský trest lze uložit, jen jsou-li náležitě objasněny okolnosti kázeňského přestupku a prokázána vina odsouzeného. Před uložením kázeňského trestu musí být odsouzenému umožněno, aby se vyjádřil ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu, a důkazům o nich. Může uvádět okolnosti, které jeho vinu vyvracejí nebo zmírňují a na podporu svých tvrzení navrhnout provedení dalších důkazů sloužících k jeho obhajobě.*“

[17] Podle § 58 odst. 4 ŘVTOS musí být před uložením kázeňského trestu odsouzenému umožněno, aby se k věci vyjádřil, a to po řádně provedeném dokazování, jak předpokládá uvedené ustanovení v odstavcích 2 a 3.

[18] V ust. § 60 odst. 1 ŘVTOS se uvádí: „*Je-li stížnost proti rozhodnutí o uložení kázeňského trestu podána ve stanovené lhůtě, je příslušný zaměstnanec Vězeňské služby povinen přezkoumat, zda je prokázáno, že se skutek, v němž je spatřován kázeňský přestupek, stal, zda jej spáchal odsouzený, zda tento skutek je kázeňským přestupkem, jakož i další významné okolnosti. Současně přezkoumá, zda nebyla překročena kázeňská pravomoc zaměstnance Vězeňské služby, který kázeňský trest uložil.*“

[19] Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví dán žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Jedním z průlomů do této dispoziční zásady ovládající správní soudnictví představuje povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí (§ 76 odst. 1 písm a) s.ř.s.). Tato povinnost připadá v úvahu jen v případě, kdy tato vada brání přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8.3.2011, č. j. 7 Azs 79/2009-84). V tomto usnesení rozšířený senát judikoval, že krajský soud je oprávněn zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 s. ř. s., pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, byť je žalobce výslovně v žalobě nenamítl.

[20] Krajský soud je se žalovanou zajedno v tom směru, že si je vědom specifičnosti kázeňského trestání ve věznicích a chápe, že pro řádný výkon vězeňství a chod samotné věznice je nezbytné, aby odůvodněně uložený kázeňský trest působil výchovně, preventivně a byl vůči ostatním odsouzeným nezpochybnitelným signálem, že v průběhu výkonu trestu odnětí svobody musí být ve věznicích vyžadována a dodržována pravidla stanovená právními předpisy. Opakovaně proto ve svých rozsudcích konstatoval, že s ohledem na charakter rozhodnutí o kázeňských trestech, s přihlédnutím k netypickým okolnostem, za nichž k jejich ukládání dochází a rovněž vzhledem ke lhůtám, ve kterých jsou správní orgány povinny rozhodnout, nelze na ně klást, co se preciznosti těchto rozhodnutí týká, stejné nároky jako na rozhodnutí vydávaná ostatními správními orgány nebo soudy (srovnej Nález Ústavního soudu ze dne 21.10.2008, č.j. I. ÚS 1785/2008). Tento závěr nicméně nedává žalované možnost rezignovat na povinnost, aby jí vydané rozhodnutí bylo srozumitelné, logicky odůvodněné a vypořádalo se s důkazy, které byly v řízení provedeny, včetně povinnosti postupovat v řízení v souladu s procesními právy odsouzených tak, jak jsou jim garantována v obecně závazných právních předpisech (ZVTOS, ŘVTOS).

[21] Předmětem soudního přezkumu je však výlučně rozhodnutí žalované a průběh řízení, který vydání tohoto rozhodnutí předcházel. Krajský soud, stejně jako v případech jím již dříve projednávaných a zmíněných v bodu [17], míří svoji poznámkou tam, že nelze „dohánět“ důkazy či jiné okolnosti toho konkrétního případu až ve vyjádření k žalobě. To má sloužit toliko jako reakce na žalobní námítky, přičemž může ozřejmit a rozvést pouze ty skutečnosti, které byly předmětem řízení před správními orgány až do doby vydání konečného rozhodnutí ve věci. Jakékoli „dovysvětlování“ ve vyjádření k žalobě postrádá smysl za situace, pokud okolnosti a důkazy v něm zmiňované nebyly součástí řádného řízení o kázeňském trestu a žalobci, resp. v tomto případě žalobcům, nebyla dána možnost se s nimi seznámit. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15.4.2010, č.j. 7As 75/2009-88: *„Mají-li soudy ve správním soudnictví přezkoumávat rozhodnutí vydaná v oblasti veřejné správy, je z povahy věci nezbytné, aby v něm byly uvedeny konkrétní důvody, které vedly příslušný správní orgán k danému rozhodnutí, aby z něj bylo seznatelné, z čeho správní orgán při svém rozhodování vycházel, jakými skutkovými a právními úvahami se řídil... Nedostatek odůvodnění přitom nemůže být dodatečně zhojen.“*

[22] Hodnocení případu obou žalobců, včetně hodnocení věrohodnosti výpovědi jmenovitě uvedených svědků a výsledku šetření stížnosti žalobce a), žalovaná velmi podrobně zachytila ve svém vyjádření k žalobě. Tento postup, jak již v předchozím odstavci vysvětleno, nemohl krajský soud akceptovat. Správní spisy, které se bezprostředně vztahují k osobám žalobců, resp. k řízením o jejich kázeňském provinění, a následně i vydaná rozhodnutí, bohužel „trpí“ vadami příkladmo uvedenými pod bodem [17], resp. v tam odkazovaných rozhodnutích nadepsaného soudu. Ze záznamu o kázeňském přestupku ze dne 10.1.2013, ani z rozhodnutí o uložení kázeňského trestu ze dne 16.1.2013, včetně rozhodnutí o stížnosti ze dne 22.1.2013, není možné zjistit, zda-li byli žalobci seznámeni s podklady, na základě kterých bude o jejich kázeňském provinění rozhodováno, zda-li jim byla dána možnost uplatnit event. návrhy na doplnění dokazování apod. Pokud oba správní orgány při svých závěrech vycházejí ze závěrů konkrétního důkazu, v tomto případě krom jiného ze zprávy ze dne 10.1.2013, č.j. VS 4/100/2012-22/Prev/104, z jejíhož obsahu dovozují skutečnosti, pro které tvrzením žalobců neuvěřily, pak nepostačí prostý odkaz na tento důkaz, nýbrž je nezbytné v rozhodnutí jasně označit skutečnosti, které žalovaná využila jako podklad pro své rozhodnutí, musí být zřejmé a náležitě objasněné důvody, pro které přednesům žalobců neuvěřila, důvody, pro které nebylo vyhověno event. návrhu žalobců na doplnění dokazování apod.

[23] S důkazy, ať již ve formě výpovědi svědků, v listinné formě apod., musí být žalobci jednoznačně seznámeni ještě před vydáním samotného rozhodnutí, jak vyplývá bez jakýchkoli pochybností z norem výše citovaných. Stejně tak musí být dán prostor a možnost, aby se k charakteru a obsahu důkazů, ze kterých hodlá správní orgán vycházet, mohli vyjádřit. Z těchto důvodů by bylo vhodné, aby správní orgán zaznamenal a jasně označil důkazy, se kterými žalobce seznámil a rovněž zachytil jejich reakci na předložené důkazy. To vše, jak již řečeno, ještě před vydáním rozhodnutí o uložení kázeňského trestu. Jinými slovy musí být z průběhu řízení zřejmé, že byl dodržen zákonný postup, který přímo vyplývá z ust. § 47 odst. 1 ZVTOS. Budou-li důkazy rozporné, bude nezbytné objasnit, proč správní orgán přijal závěr o kázeňském přestupku právě s přihlédnutím k tomu konkrétnímu důkazu, a stručně vysvětlit, proč považoval ostatní důkazy za nepřesvědčivé, nevěrohodné, event. proč se jejich obsahem, pokud byly navrženy nebo event. již provedeny, vůbec v rozhodnutí nezabýval. Dále krajský soud připomíná, že jsou-li v řízeních odlišných od řízení ve věcech kázeňského trestání provedeny výsledky konkrétních osob, přičemž na základě právě jejich svědectví je konstruováno zavinění žalobců, nelze v odůvodnění rozhodnutí tyto svědky nekonkretizovat. Naopak je nutné uvést výsledky takovýchto svědectví, porovnat je s ostatními získanými důkazy, zkrátka je nezbytné provést jasné hodnocení důkazů a takovýmto způsobem objasnit vydané rozhodnutí.

[24] K věci je nutno dále uvést, že u vědomí judikatury Ústavního soudu (viz nález Ústavního soudu ze dne 29.9.2010, PL.ÚS 32/08), nahlíží krajský soud na kázeňský trest „celodenního umístění do uzavřeného oddělení na 20 dnů“ jako na trest, který představuje závažný zásah do základních práv a svobod odsouzeného, a to nad meze stanovené ZVTOS. Pokud tedy žalovaná ke kázeňskému potrestání obdobného charakteru přistoupila, měl být z jí vydaných rozhodnutí, ostatně stejně tak i z rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jasný důvod, proč byl žalobcům uložen jeden z prakticky nejpřísnějších trestů, a to ještě v maximální délce zákonem

umožněné. Pod bodem [13] krajský soud záměrně uvedl doslovnou citaci důvodů, kterými správní orgán I. stupně objasňoval a obhajoval druh a výši trestu uloženého žalobcům. Obsah odůvodnění je v zásadě obecný, nelze proto seznat, zda-li „dosavadní chování odsouzených“ bylo negativní, a proto je výše trestu na samotném maximu, event. sice „problémy nepůsobili“, nicméně požívání omamných látek je natolik závažné provinění, že je namístě trest na horní hranici. Tedy je nutno respektovat při ukládání druhu a výše trestu individualitu toho kterého případu. Obecné odůvodnění krajský soud vnímá jako nedostatečné tomu, aby bylo možno rozhodnutí žalované přezkoumat i co do otázky úměrnosti uloženého kázeňského trestu.

[25] Nelze jinak, nežli uzavřít, že rozhodnutí žalované nejsou z popsanych důvodů objektivně přezkoumatelná. Pokud jedna ze zásadních žalobních námitek mířila tímto směrem, nezbylo krajskému soudu, nežli dát žalobcům za pravdu. Krajský soud plně chápe, že žalovaná, a stejně tak správní orgán I. stupně, nabyly dojmu, že se v šetřené věci učinily veškeré možné úkony, z nichž je vina žalobců prokázána jednoznačně, a to rovněž s přihlédnutím k závěrům obsaženým v odkazovaných zprávách. Předmětem žaloby však byla konkrétní rozhodnutí žalované, která z již uvedených a objasněných důvodů (absence jasné specifikace důkazů a postup v rozporu s ust. § 47 odst. 1 ZVTOS) před soudem neobstála.

[26] Žalovaná bude povinna respektovat požadavek krajského soudu na řádné vedení řízení před správním orgánem, stejně tak jako na přesvědčivé odůvodnění rozhodnutí. V něm se musí vypořádat se všemi důkazy, které doposud byly v řízení provedeny, včetně charakteru a výše uložených trestů za kázeňský přestupek. Závěrem krajský soud připomíná, že v žalobách, resp. v jejich doplnění ze dne 8.7.2013, které učinil zástupce soudem žalobcům ustanovený, jsou zmiňována jména dvou odsouzených, konkrétně Š. D. a Š. Ž., kteří jsou údajně schopni hovořit o okolnostech známých jim v této konkrétní věci. Žalovaná bude v dalším řízení povinna se s tímto návrhem vypořádat, přinejmenším objasnit důvody, pro které by považovala výsledky navržených svědků za nadbytečné. Krajský soud k výsledku svědků sám nepřistoupil, neboť shledal další pochybení, pro která bylo namístě napadená rozhodnutí žalované zrušit a vrátit jí věci k dalšímu řízení.

[27] Soud tak za dané situace musel postupovat dle § 76 odst. 1 písm. a) a také písm. c) s.ř.s., rozhodnutí žalované zrušil pro vady řízení z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí a rovněž pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Věci tak vrátil žalované k dalšímu řízení. V něm bude tato vázána právním názorem vysloveným krajským soudem v části III. odůvodnění rozhodnutí (§ 78 odst. 4, 5 s. ř. s.).

IV. Náklady řízení

[28] Výrok o nákladech řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Úspěšní žalobci by tak měli právo na náhradu nákladů vůči žalované. Z obsahu spisu vyplynulo, že žalobcům fakticky žádné náklady, které by důvodně vynaložili, nevznikly. Žalovaná ve věci úspěch neměla, a proto rovněž nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 29. října 2015

JUDr. Jan Rutsch, v. r.
předseda senátu